

Boldog család, szerető rokonság

Ica mama és Lajos papa boldogan éltek 3 gyermekükkel, amikor újabb kis csöppség született a családba. Kényeztették, a széltől is óvták. Ő lett az én drága anyukám!

Távoli képek villannak fel előttem. Állok anya előtt és csak magyarázok, magyarázok neki. Erősen nézi a számat, ahogy babanyelven mondom a magamét. Mosolyog, lehajol hozzám és magához ölel. Bátyám messziről kiabál neki, a szoba sarkából. Anya arcát arra fordítom kis tenyereimmel. Azonnal válaszol a testvéremnek, aki boldogan szalad hozzá és ugrik az ölébe. A mi anyukánk csak akkor érti a szavunkat, ha az arcába nézünk, és csak akkor érti meg azt, amit szeretnénk közölni vele, ha látja a szánkat. A mi anyukánk hallássérült. Egészen kicsi volt, amikor kiderült, hogy az élete nem lesz könnyű. Nagymamám sokat mesélt édesanyámról. Boldog gyerekkora volt abban a kis faluban, ahol élünk mi is. Nem bántották az emberek, nem emlékeztették arra, hogy vannak nehézségei az életben. Sőt nagyon eleven kislány volt. Két keréken mindenki másnál hamarabb megtanult bicajozni. Nekünk is boldog gyerekkorunk van. Apukám és nagyszüleim mindenben segítettek a születésünk óta anyukámnak. Anyukám nehezen olvasott nekünk mesét, ezért a nagymamival szoktunk összebújni, aki fáradhatatlanul olvasott és énekelt nekünk. Nagypapival enni szerettünk legjobban, hiszen a kenyér vékonyabb volt, mint a rákent májkrém vastagsága. Nagyon fontos, hogy a generációk együtt legyenek a családban! Sokat tanultunk mi is a nagyszüleinktől. Teljesen másként látják a világot és nyugodtság árad belőlük. Megtanuljuk, hogyan segítsünk nekik, hiszen hamar elfáradnak. Ők pedig életbölcsséget, tapasztalatot és tanácsokat adnak nekünk. Emlékszem, ahogy anyával felfedeztük a szép kis falunkat: a játszóteret, a templomot, a háborús hősök emlékművét és a temetőt. Nem éreztük, hogy ő más lenne, mint a többi anyuka. Az emberek szeretettel mosolyogtak, ha láttak minket beszélgetni anyával. Mi ugyanis a bátyámmal mindig vigyázállásban álltunk előtte, és ő a szánkról olvasta le, amit mondani akartunk neki. Hallottam, amikor egy néni sajnálattal rólunk beszélt. De mégis boldog családnak nevezett minket. Igen! Boldogok voltunk és vagyunk! Nem szeretem, ha sajnálkoznak! Mi soha nem bántjuk meg egymást, segítünk egymásnak, hiszen ebben nőttünk fel. Mi megértjük és elfogadjuk, ha rokkant embert látunk. Anyának most már nagyon jó hallókészüléke van, ennek ellenére vannak még nehézségei. A telefonálás nem megy neki. Természetesen mi szívesen segítünk bármiben. Persze, hogy segítünk, hiszen kicsi korunkban annyira sok közös programot talált ki nekünk. De szegényke, mindig jobbra-balra forgatta a fejét, nehogy szem elől tévesszen minket. A hangunkat nem hallotta ugyanis. De megtanított minket sok házimunkára. A mi anyukánk és apukánk nagyon szorgalmas. A példamutatásuk is segít abban, hogy biztonságban és boldognak érezzük magunkat. A tágabb családukhöz tartozik a két nagynéném és a nagybátyám. Mivel idősebbek voltak már, amikor anyukám született, tudtak segíteni a nagyszüleimnek és sokat játszottak az anyukámmal. Évek múlva pedig a bátyámat és engem tanítottak beszélni. A családi boldogsághoz a távolabbi hozzátartozók szeretete is hozzájárul. Az unokatestvéreim sokszor megvédték az anyukámat, amikor Sárváron járt iskolába, mert sajnos néha csúfolták és kigúnyolták amiatt, hogy hallássérült. Ha egy rokonság ilyen összetartó, akkor még nagyobb a boldogság.

A sok nehézség ellenére nagyon szereti mindenki az anyukámat. Mi is nagyon szeretjük a testvéremmel. Jó érzés, hogy apa szereti és elfogadta őt olyannak, amilyen. Apa túl sokat vállal, rengeteget dolgozik, de ránk is van ideje. Anya pedig így tökéletes, ahogy van! Hálásak vagyunk neki mindenért, amit eddig megtett értünk. Nagyon jól nevelt fel minket. Szerintem ő a legjobb ANYA, akit csak kívánhattunk magunknak.

Nagy Johanna 5. b osztály

Sárvári Nádasy Tamás Általános Iskola

Magyartanár: dr. Horváth Péterné